

осѣщатъ едно жестоко робуванье; тѣ робуватъ тежко а нематъ никаква надежда че ще облекчѣтъ нѣкога робството си; подлежатъ на ударитѣ на тѣзи робы, които сж станѣли тѣхны немилостивы тираны, както наковалнята подѣ ударитѣ на чуковетѣ на Циклопѣтъ, когато Вулканъ ги принуждава да работѣтъ въ горещитѣ огнища на Етна.

Тамъ, Телѣмахъ съзрѣ лица блѣдны, грозны и оплашени. Черна жалость ѣдеше тѣзи престѣпници: тѣ осѣщатъ ужасъ отъ себе си и не могатъ вече да се отгървѣтъ отъ самата си природѣ; тѣ немахж нужда отъ друго наказаніе за пороцитѣ си, освѣнь самитѣ тѣзи пороцы: тѣ ги виждатъ непрестанно въ сичката имъ голѣмина: тѣзи пороцы имъ са представятъ като ужасны привидѣнія; тѣ ги преслѣдовахж. За да се опазѣтъ отъ тѣхъ тѣ търсѣтъ една смъртъ посила отъ тѣзи която ги е отдѣлила отъ тѣлата имъ. Въ отчаяніето си, тѣ викатъ на помощъ една смъртъ, която да угаси въ тѣхъ сѣко чувство и сѣко съзнаніе; тѣ са молихъ на безднитѣ да ги погълнѣтъ, за да се укрѣятъ отъ отмѣстителнитѣ зары на истинната която ги преслѣдува: но тѣ сж назначены за отмѣщеніето което са прецѣжда върху тѣхъ, каква по каква, и което никога нема да са спре.

Истинната която тѣ са бояхж да гледатъ прави тѣхната мѣка; тѣ я виждатъ, и нематъ очи за друго освѣнь да я виждатъ като са подига противъ тѣхъ; видѣтъ ѣ ги пронизва, раскъсва и задушѣва: тя е като молніята; безъ да унищожи нѣщо отъ отвѣнь, тя прониква до дѣното на утробата. Прилична на единъ металъ въ една горѣща пещъ, душата имъ е като стопена отъ този отмѣстителенъ огънь; той не оставя нищо небутихто, нищо не потребя: но той разлага чакъ и първитѣ начала на живота, безъ да докарѣ смъртъ. Тѣ сж излѣзли вѣнь отъ себеси; не могатъ да намѣрѣтъ никаква подпорка, никакво спокойствіе ни за минута: тѣ не живѣяхж вече освѣнь чрезъ умразата която имахж противъ себеси, и чрезъ изгубваньето на сѣка надѣжда която ги прави като побѣсенѣлы.

Между тѣзи предмети които правяхж да настрѣхнѣтъ космитѣ на Телѣмаха, той видѣ нѣколко древни